# Maria Magdalena

## Maria Magdalena

Intre femeile care au asistat la rastignirea Domnului Hristos, care au fost martore ale chinurilor Lui de pe Golgota, a fost si Maria Magdalena.

Din evanghelii vedem ca ea n-a fost numai martora rastignirii Domnului Hristos, ci a fost si martora coborarii trupului Lui de pe cruce de catre Iosif din Arimateea si Nicodim, pentru a fi ingropat. In legatura cu aceasta, iata ce citim in Matei 27:

> "Spre seara a venit un om bogat din Arimateea, numit Iosif, care era si el ucenic al lui Isus. El s-a dus la Pilat si a cerut trupul lui Isus. Pilat a poruncit sa i-l dea. Iosif a luat trupul, l-a infasurat in niste panza curata de in si l-a pus intr-un mormant nou, al lui insusi, pe care-l sapase in stanca. Apoi a pravalit o piatra mare la usa mormantului si a plecat. Maria Magdalena si cealalta Marie erau acolo si sedeau in fata mormantului."

In imprejurarea aceasta Maria Magdalena se arata puternic atasata sufleteste de Domnul Hristos: gandul ei era numai la El; ceea ce se petrecea cu El, pe ea o interesa mult. De aceea, ea urmareste de aproape tot ceea ce se petrecea cu Domnul Hristos, si aceasta nu ca un observator rece, ci cu o inima calda, care simtea intr-adevar impreuna cu El. Caci, dupa ce Domnul Hristos a fost inmormantat, la sfarsitul zilei sbatului ea nu poate sta acasa, ci se duce sa-I vada mormantul. Asa fac de altfel si in zilele noastre multe persoane carora le-a murit cineva scump: se duc la mormant cu flori si acolo stau in tacere sau varsa lacrimi, aducandu-si aminte de fiinta draga de care s-au despartit.

Iata ce citim la Matei 28.1 in legatura cu vizitarea mormantului Domnului:

> "La sfarsitul zilei sabatului, cand incepea sa se lumineze in spre ziua dintai a saptamanii, Maria Magdalena si cealalta Marie au venit sa vada mormantul."

Negresit, acolo, la mormant, Maria va fi vazut si piatra asezata deasupra mormantului. Plecand de acolo, s-a dus sa cumpere miresme, pentru ca, dupa obiceiul iudaic, sa unga cu ele trupul Domnului Isus.

Iata ce ne istoriseste in privinta aceasta evanghelistul Ioan in capitolul 20:

> "In ziua dintai a saptamanii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-dimineata la mormant, pe cand era inca intuneric si a vazut ca piatra fusese luata de pe mormant... Dar Maria sedea afara langa mormant si plangea. Pe cand plangea, s-a plecat sa se uite in mormant. Si a vazut doi ingeri in alb, sezand in locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap si altul la picioare. "Femeie," i-au zis ei, "pentru ce plangi?" Ea le-a raspuns: "Pentru ca au luat pe Domnul meu si nu stiu unde L-au pus." Dupa ce a zis aceste vorbe, s-a intors si a vazut pe Isus stand acolo in picioare, dar nu stia ca este Isus. "Femeie," i-a zis Isus, "de ce plangi? Pe cine cauti?" Ea a crezut ca este gradinarul si I-a zis: "Domnule, daca L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus si ma voi duce sa-L iau." Isus i-a zis: "Marie!" Ea s-a intors si I-a zis in evreieste: "Rabuni!" adica "Invatatorule!" "Nu Ma tinea," i-a zis Isus, "caci inca nu M-am suit la Tatal Meu, ci du-te la fratii Mei si spune-le ca Ma sui la Tatal Meu si Tatal vostru, la Dumnezeul Meu si Dumnezeul vostru." Maria Magdalena s-a dus si a vestit ucenicilor ca a vazut pe Domnul si ca i-a spus acestea."

Nu putem sa nu subliniem faptul ca toate locurile din evanghelie pe care le-am citit ne dau sa intelegem ca Maria Magdalena era puternic atasata de Domnul Isus, ne arata ca sufletul ei era in totul preocupat de Domnul Isus. Si ceea ce face si mai frumos atasamentul acestei femei de Mantuitorul este faptul ca ea isi arata acest atasament nu numai in vremuri bune, cand, mai mult sau mai putin, firul vietii Lui se depana in liniste; ci ea isi arata atasamentul ei fata de Domnul Isus in imprejurari foarte potrivnice fata de El si anume cand era arestat si apoi cand executa pedeapsa care I se daduse: rastignirea pe cruce; in sfarsit, ea isi arata atasamentul ei fata de Domnul Isus, cand El a fost pus in mormant, apoi cand mormantul Lui era strajuit de ostasi romani, dupa cererea mai marilor poporului iudeu. Deci Maria Magdalena isi arata atasamentul ei fata de Domnul Isus in imprejurari foarte potrivnice nu numai fata de El, ci, ci si fata de toti aceia care, intr-un fel sau altul, isi aratau simpatia, iubirea si atasamentul fata de Domnul Isus.

Ne intrebam: Cine este aceasta femeie? Cum se explica puternicul ei atasament fata de Domnul Isus? Si, in al treile rand, cum s-a manifestat atasamentul ei fata de Domnul Isus?

Maria Magdalena era de fel din Magdala, o localitate la sud de lacul Ghenezaret. De aici numele ei de Magdalena, adica Maria din Magdala.

Cum se explica puternicul ei atasament fata de Domnul Isus?

Biblia n-a gasit de cuviinta sa ne lase vreun amanunt despre situatia familiala a acestei femei, nici despre infatisarea ei, nici despre cultura ei, nici despre averea ei. Dar Biblia a tinut sa ne lase cu privire la ea un amanunt de cea mai mare insemnatate si anume un amanunt care priveste starea sufletului ei in fata lui Dumnezeu, in fata vesniciei.

Iata ce citim in evanghelia dupa Luca 8.1-3:

> "Curand dupa aceea, Isus umbla din cetate in cetate si din sat in sat, si propovaduia si vestea evanghelia imparatiei lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El; si mai erau si niste femei, care fusesera tamaduite de duhuri rele si de boli: Maria zisa Magdalena, din care iesisera sapte draci; (corect: demoni, aici si in tot contextul) Ioana, nevasta lui Cuza, ispravnicul lui Irod; Susana si multe altele, care-L ajutau cu ce aveau."

Iata ce se spune si la Marcu 16.9:

> "Isus, dupa ce a inviat in dimineata zilei dintai a saptamanii, S-a aratat mai intai Mariei Magdalenei, din are scosese sapte demoni."

Asadar, Maria Magdalena fusese stapanita de sapte demoni, iar Domnul Isus, scotand demonii din ea, o izbavise de o stapanire pierzatoare de suflet. Evangheliile nu ne istorisec imprejurarea in care Domnul Isus a dat acestei femei acea izbavire atat de puternica si atat de fericita

pentru ea. Dar, negresit, luand cunostinta de acest fapt, nu se poate sa nu ne intrebam: cum se va fi aratat in viata Mariei Magdalena stapanirea celor sapte demoni?

Cred ca nu gresim daca spunem ca acea stapanire atat de cumplita, atat de tiranica, atat de nenorocita, se va fi aratat in viata ei prin anumite pacate, in care va fi trait. Iata ce se spune la 1 Ioan 3.8:

> "Cine pacatuieste este de la diavolul, caci diavolul pacatuieste de la inceput. Fiul lui Dumnezeu S-a aratat ca sa nimiceasca lucrarile diavolului."

Am spus ca stapanirea diavolului asupra omului se arata prin pacat; cu alte cuvinte, omul care pacatuieste se afla sub aceasta stapanire trista, nefericita.

Daca citim in evanghelie istorisirea vindecarii omului din tinutul Gadarenilor, stapanit de multi demoni, vedem lamurit cum se manifesta la el stapanirea demonica. Iata ce ni se istoriseste la Marcu 5:

> "Au ajuns pe celalalt tarm al marii in tinutul Gadarenilor. Cand a iesit Isus din corabie, L-a intampinat indata un om care iesea din morminte, stapanit de un duh necurat. Omul acesta isi avea locuinta in morminte si nimeni nu mai putea sa-l tina legat, nici chiar cu un lant. Caci de multe ori fusese legat cu picioarele in obezi si cu catuse la maini, dar rupsese catusele si sfaramase obezile si nimeni nu-l putea domoli. Totdeauna, zi si noapte, statea in morminte si pe munti, tipand si taindu-se cu pietre. Cand a vazut pe Isus de departe, a alergat, I s-a inchinat si a strigat cu glas tare: "Ce ai cu mine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui Preainalt? Te jur in numele lui Dumnezeu sa nu ma chinuiesti!"

Cum se arata stapanirea celui rau asupra acestui om? Cand Domnul Isus S-a apropiat de el, omul acesta I-a vorbit Mantuitorului intr-un fel cu totul nepotrivit: "Nu vreau sa am nicio legatura cu Tine! De ce ai venit: sa ma chinuiesti?" Ce intelegem noi de aici? Intelegem ca bietul om nu mai era el stapan pe cugetarea sa! Cel rau era acela care ii daduse gandul ca Domnul Isus ar fi venit la el ca sa-l chinuiasca.

Dragii mei ascultatori, de ce va feriti dvs de Domnul Isus, cand El va este infatisat ca Mantuitorul dvs si ca Cel ce va poate aduce in starea acelui om din vechime, care zicea: "Ferice de cel cu faradelegea iertata si de cel cu pacatul acoperit!" (Ps. 32). Da, Domnul Isus a venit sa ne ierte pacatele si totodata sa ne si izbaveasca de sub puterea pacatului, pentru ca in felul acesta sa ne faca sa pornim pe adevaratul drum al fericirii. De ce va feriti totusi de Domnul Isus si socotiti ca, daca L-ati primi pe El ca Mantuitor al dvs, vi s-ar inchide viata? De unde vine aceasta cugetare? Nu seamana ea oare cu cugetarea bietului om din Gadareni?

S,i in afara de asta, omul din tinutul Gadarenilor spune, adresandu-se Domnului Isus: "Ce am a face eu cu Tine?" Cu alte cuvinte: "Nu vreau sa am nicio legatura cu Tine!"

Tot asa, cand Domnul Isus vine inaintea fiecaruia dintre noi si spune: "Da-mi inima ta!", cand El vine prin evanghelie si ne arata ca El ne este Mantuitorul de care avem atata trebuinta - caci avem neaparata nevoie de jertfa Lui, de sangele Lui pentru iertarea si izbavirea noastra - atunci si noi spunem: "Nu vreau sa am nicio legatura cu Tine, Isuse!" Si daca lucrurile se petrec asa, nu vi se pare ca felul acesta de a ne purta fata de Domnul Isus seamana cu felul de purtare al omului din Gadareni?

La Luca 8.27, unde se istoriseste aceeasi intamplare, este un amanunt asupra caruia as vrea sa ne oprim putin: "Cand a iesit Isus la tarm, L-a intampinat un om din cetate, stapanit de mai multi demoni. De multa vreme nu se imbraca in haina si nu-si avea locuinta intr-o casa, ci in morminte." Auziti? Omul acesta umbla despuiat, cu alte cuvinte pierduse rusinea, acest simtamant pe care Dumnezeu l-a pus in sufletul fiecaruia dintre noi. Nu este rusinos oare sa umble cineva dezbracat pe strada? Si cu tote acestea sunt atatia care seamana cu omul acesta, caci savarsesc fara rusine lucruri rele, pacatoase. Negresit, nu putem insira acum toate lucrurile pacatoase pe care oamenii le fac fara rusine. Ganditi-va, intre altele, la moda de azi care predomina intr-o oarecare masura si seamana cu purtarea omului despre care am vorbit!

Unii, de pilda, se lauda cu minciunile lor sau cu alte lucruri compromitatoare. Ma gaseam odata intr-o statie de tramvai; niste tineri vorbeau intre ei, iar unul se lauda ca a baut nu stiu cati litri de vin. Si ma gandeam: Iata cu ce se lauda tanarul acesta: cu ceea ce ar trebui sa fie o rusine pentru el!

Din istorisirea cu privire la omul din Gadareni, am mai retinut ca omul acesta isi avea locuinta in morminte. Dupa cum stim, in morminte sunt cadavre intrate in putrefactie sau oasele mortilor; negresit, cand vezi cadavre in putrefactie si oase de oameni morti, aceasta iti repugna. Si totusi, iata unde ii placea gadareanului sa locuiasca: in necuratie! Stim ca, dupa legea data de Dumnezeu evreilor, era oprit macar sa te atingi de un mormant: cel ce se atingea de un mort sau de un mormant era socotit necurat.

Dar lucrul acesta, daca il intelegem in mod duhovnicesc, nu ne spune si el ceva despre felul cum se arata stapanirea celui rau in viata oamenilor?

De pilda, minciuna nu este ea un lucru necurat? Dar a te imbata nu este tot ceva necurat? Apoi, a calca cinstea casniciei nu este oare un lucru murdar? Si totusi cat de des se petrece el in atatea casnicii si cate nenorociri aduce! Cate casnicii nu s-au desfacut si nu se desfac din pricina acestui pacat! Fireste, am putea sa insiram si alte lucruri din viata oamenilor, pe care Dumnezeu le vede ca lucruri necurate, venind de la cel rau.

Istorisind aceeasi intamplare, evanghelistul Marcu, in capitolul 5 spune:

> "Omul acesta isi avea locuinta in morminte si nimeni nu mai putea sa-l tina legat, nici chiar cu un lant. Caci de multe ori fusese legat cu picioarele in obezi si cu catuse la maini, dar rupsese catusele si sfaramase obezile si nimeni nu-l putea domoli. Totdeauna, zi si noapte, statea in morminte si pe munti, tipand si taindu-se cu pietre."

Se vede dar ca omul acesta era totdeauna furios. Cel ce il stapanea, ii dadea aceasta stare de suflet, furia. Si, in furia lui, el facea rau.

De unde vin dar enervarea, supararea, mania, furia - cand ni se congestioneaza fata, cand trantim, cand amenintam, cand tipam? De unde vin toate aceste lucruri, daca nu de la cel rau?

Dar despre omul acesta se mai spune ca el "se taia cu pietre." Omul sanatos la suflet isi ingrijeste trupul, ferindu-l de ceea ce i-ar putea pricinui vreun rau. Dar omul acesta se taia cu pietre, parca ar fi vrut s-o termine cu viata.

Pornirea spre sinucidere vine si ea, negresit, de la cel rau. Caci, atata vreme cat omul mai are viata in el, diavolul stie ca omul poate sa fie mantuit, daca se recunoaste pacatos si crede in Domnul Isus. Dar cand diavolul izbuteste sa trimita pe lumea cealalta pe un om care traieste in pacat, atunci el are o izbanda, deoarece dincolo nu mai este putinta de scapare pentru un astfel de om; intr-adevar, mantuirea numai aici pe pamant se poate dobandi, deci numai cat timp omul este in viata.

Am vazut cum se manifesta la omul din tinutul gadarenilor stapanirea celui rau asupra lui. Cunoscand aceste lucruri, ar fi de dorit sa ne cercetam si noi, pentru ca sa ne dam seama, fiecare, daca suntem stapaniti de Domnul Isus ori daca suntem stapaniti de cel rau.

Si daca ajungem la incheierea dureroasa ca suntem stapaniti de cel rau, sa stim ca este o raza de lumina si de nadejde: "Fiul lui Dumnezeu S-a aratat ca sa nimiceasca lucrarile diavolului." Si, dupa cum Domnul Isus a nimicit lucrarile diavolului in omul din tinutul gadarenilor si in Maria Magdalena, tot asa El are putere sa nimiceasca lucrarile diavolului din fiecare dintre noi. Oricine crede in El este iertat de vina pacatului si scos de sub stapanirea pacatului.

Acum cred ca intelegem de ce Maria Magdalena s-a atasat de Domnul Isus: pentru ca ea, crezand in El, a fost iertata de trecutul ei pacatos si a fost eliberata din robia pacatului, cu alte cuvinte a fost izbavita de sub stapanirea celui rau.

Ei bine, cat va fi fost de chinuita si Maria din Magdala de pacatele care o stapanisera ani si ani de zile! Dar, crezand in Mantuitorul, femeia aceasta deodata a fost izbavita de cumplita ei stapanire demonica, incat, recunoscatoare, ea putea spune in gura mare cuvintele cantarii: "Eu sunt liber in Isus Hristos!".

Asa s-a atasat femeia aceasta de Domnul Isus. Si atasamentul ei fata de El s-a aratat in felul urmator: intai, in sufletul ei s-a salasluit o puternica recunostinta fata de Domnul Isus; apoi o mare pretuire pentru El. Si femeia aceasta, prin viata ei care a inceput dupa ce a cunoscut pe Domnul Isus si totodata prin cuvintele ei, recomanda pe Domnul Isus ca pe marele Mantuitor pe care ni L-a trimis Dumnezeu noua, celor pacatosi.

E stiut ca, atunci cand iubesti pe cineva, ai vrea sa fii mereu cu fiinta iubita. Asa si Maria Magdalena: ea avea o deosebita placere sa priveasca la viata Domnului Isus si sa auda cuvintele Lui. De aceea ea insotea pe Domnul Isus si pe ucenicii Lui in unele din calatoriile lor. Ea mergea deci pe urmele pasilor Domnului Isus si, dupa cum spune evanghelia, ea si ajuta pe Mantuitorul cu ce putea.

Si acum ma simt indatorat sa intreb: V-ati atasat si dvs de Domnul Isus? Si va aratati si dvs atasamentul fata de El, cum il arata Maria Magdalena? Cu alte cuvinte, este si in sufletul dv. recunostinta fata de Domnul Isus pentru iertarea pe care El v-a castigat-o prin sangele Sau? Sunteti si dvs, prin credinta in El, oameni izbaviti de cel rau, izbaviti de pacat? Daca nu, ce va impiedica sa fiti iertati si izbaviti chiar acum? Pentru aceasta nu e nevoie de altceva decat sa primiti pe Mantuitorul. In felul acesta veti ajunge si dv. sa aveti o stransa si dulce partasie cu El si astfel, privind la El, ascultand cuvintele Lui si mergand pe urmele Lui, veti ajuta si dv pe Domnul Isus cu ce puteti, ajutand in numele Lui pe cei ce se gasesc in nevoi si ajutand lucrarea de atragere a sufletelor la El.

Si sa nu uitam cele spuse mai inainte: ca Maria Magdalena si-a aratat atasamentul ei fata de Domnul Isus nu numai in vremuri de liniste, ci si in vremuri de mare impotrivire fata de El. Sa ne atasam si noi deDomnul Isus si pentru vremuri blande si pentru vremuri aspre.

De altfel, atasamentul Mariei Magdalena fata de Domnul Isus a fost mult rasplatit. Ce misiune frumoasa i-a dat Domnul Isus dupa inviere! Pe langa faptul ca ea cea dintai a vazut pe Domnul Isus inviat, ea a primit din partea Lui misiunea de a duce ucenicilor Lui vestea cea buna a intalnirii cu El, Cel inviat. Tot astfel, tuturor celor ce se ataseaza din toata inima de Mantuitorul, El le da nobila misiune de a duce celor din jurul lor vesti imbucuratoare, fericite, despre minunata putere de a mantui in chip desavarsit pe cei ce se apropie de El. Dovada: invierea Lui.

Domnul sa ne ajute sa ne atasam si noi din toata inima noatra de Domnul si Mantuitorul nostru, Isus Hristos!

30 septembrie 1967

clickbible.org